СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК XLIX. Ч. 128. Джерзі Сіти, Н. Дж., пятниця, 6-го червня 1941. — No. 128. Jersey City, N. J., Friday, June 6, 1941. VOL. XLIX.

ТРИ ЦЕНТИ в злучених державах Америки. ПЯТЬ ЦЕНТІВ за границею злучених держав Америки. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. 4-0807. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. THREE CENTS in the United States of America. FIVE CENTS elsewhere.

ЗВІТ АМБАСАДОРА ВАЙНЕНТА

ВАШИНҐТОН. — В офіційних колах тепер говорять, що ціллю, для якої приїхав з Лондону до Америки американський амбасадор Вайнент, є це, що він привіз для уряду фахові опінії про ведення війни і про ті мілітарні помилки Британії, які вона поробила в перших початках війни. Ходить про те, щоб Америка, яка теер також готується до війни, не поробила подібних помилок.

В диплематичних і журналістичних колах Вашинґтону і цілої Америки вперто кружляли вістки, що Вайнент привіз зо собою звіт з дуже прикрого положення Англії і водночас домагання до Америки, щоб Америка, яка тепер також готується до війни, довше не видержить. Вайнент, хоч не дав журналістам точного вияснення, чого сюди приїхав, але рішуче заявив, що це неправда, начеб він привіз звіт про катастрофальне положення Англії, тимбільше її домагання, щоб Америка вступила до війни. Ті вістки, говорив Вайнент, є сфабриковані в Берліні.

ЗАТОПЛЮВАННЯ НЕДАЛЕКО АМЕРИКАНСЬКИХ БЕРЕГІВ.

НЮ ЙОРК. — В нюйорських корабельних колах говорять, що зпоміж вісьмох кораблів, затоплених недавно німецькими субмаринами на Атлянтійськім океані, чотири пішли на дно недалеко американських берегів. Та полоса, в якій затоплено згадані чотири кораблі, є патрольована американськими воєнними кораблями.

НАКС ПРО ПАТРОЛЮВАННЯ.

ВАШИНҐТОН. — Секретар Фльоти, на запит журналістів, відповів, що не знає добре на скільки успішним є американське патролювання Атлянтійського океану. Британці кажуть, що те патролювання приносить їм користь, казав Накс. А дотепер твердження британців показувались все правдивими.

БІЛЬШЕ НОВИН ПРО ВІЙНУ.

НЮ ЙОРК. — Сер Джералд Кемпбел, що дотепер був британським міністром до Америки і був тут другим щодо ранґи британським дипльоматом, заявив, що тепер він став головою інформаційної британської служби на терені Америки. Відтепер, говорив він зібраним журналістам, Британія через нього буде подавати далеко більше новин про те, що діється на воєнних теренах, зокрема, в який спосіб Англія зужиткове воєнні матеріяли, прислані їй Америкою. Дотепер, казав він далі, Британія не хотіла дуже втручатись в американські внутрішні справи і впливати на них при помочи пропаґанди. Але з огляду на те, що американці приносять великі особисті жертви в користь Британії, вони також мають право жадати більших інформацій про те, в який спосіб ті жертви Британія зужиткове. Він обіцяв давати виключно правдиві факти, навіть колиб вони не були приємні.

ПОМЕР КОНҐРЕСМЕН ЕДЕЛСТАЙН.

ВАШИНҐТОН.—Тут помер наглою смертю конґресмен Майкел Еделстайн в 53. році життя. Він саме скінчив в федеральнім конгресі промову, в якій відбивав закид конґресмена Ренкина, начеб жиди і міжнародні банкирі хотіли втягнути Америку до війни. Після промови він вийшов до почекальні і там дістав серцевого атаку, та в кількох хвилинах помер. Майкел Еделстайн походив зо східної долішної части Ню Йорку, в якій живе чимало американців українського походження. Він нераз приходив на їхні свята і наради. Минулого року в Вашинґтоні він виголосив привіт до конґресу американських українців. А 25 травня ц. р. він виголосив промову на банкеті Союзу Українських Бизнесменів в Ню Йорку.

ПЕРЕСУНЕННЯ КОРАБЛІВ.

ВАШИНҐТОН. — Американська морська комісія заявила, що вона знов пересуває 375,000 тон корабельної містоти на службу Британії. Дотепер вже пересунено на службу Британії 900,000 тон кораблів. А ще пересунуть більше, до повної суми двох міліонів тон.

В будівельно-корабельних доках говорять, що тепер що тижня Америка будує по 15,000 тон кораблів, а вже в вересні цього року робота буде приспішена до тої міри, що будуть будувати по 70,000 тон, себто по одному кораблеви щодня.

„ЛІТНІЙ ЧАС" ДЛЯ ВСІХ.

ВАШИНҐТОН. — Щоб заощадити електричну енергію, якої тепер потрібно для воєнного промислу, бюро заряду продукції натискає, щоб по всіх місцевостях впровадити „літній час".

„ПАРИТІ" ДЛЯ ФАРМЕРІВ.

ВАШИНҐТОН.—Банковий конгресовий комітет вніс законопроєкт, на основі якого заґарантованоб американським фармерам ціну на їх продукти таку, яка виносилаб 85% відношення цін в роках перед першою світовою війною.

АМЕРИКАНСЬКІ КОМУНІСТИ ЗАТИРАЮТЬ СЛІДИ

Перед стейтовим комітетом Геп-Кудерта, який досліджує в нюйорськім стейті діяльність комуністів, зізнавало чотирьох комуністичних провідників. Вони не хотіли давати ніяких пояснень, а коли і вдалось комітетови дещо з них видушити, то стадось це під загрозою кари. Вони, серед них Ізраель Амтер, який з боку комуністичної партії кілька разів кандидував на ріжні високі федеральні уряди, говорили, що вони не знають, хто належав до комуністичної партії, бо комуністична партія цілий список своїх членів спалила. Колиж ходить про особисті звязки, то вони також нікого не знають, бо в комуністичній партії вони кликали себе першими іменами, а дальше про нікого ніщо не питали. Коли члени комітету закидали їм, що комуністична партія в той спосіб хоче не допустити до вгляду з боку уряду, то вони відповідали, що в Америці є демократія і це їм вільно робити.

Перед згаданим комітетом зізнавав також Бенджамин Гитлов, колишній чільний комуністичний провідник, а навіть свого часу кандидат на заступника президента Злучених Держав Америки, з боку комуністичної партії. Гитлов опісля посварився з іншими комуністами через політику Сталіна і виступив з цеї партії. Далі він почав розкривати її діяльність. Той Гитлов тепер сказав, що комуністична партія мусіла той список десь заховати в тайне місце; звичайно вона мала кілька списків, а з них один все висилала до Москви.

Згаданий стейтовий комітет вислав урядове запрошення, („супіну") кільканацятьом учителям нюйорських університетів, які також знаходяться під закидом приналежности до комуністичної партії. Ті комуністи протестували проти цього, та покликались на американську конституцію, яку, між іншим, вони поставили собі в програмі знищити.

ЗАВЗЯЛИСЬ СТРАЙКУВАТИ

Юнія деревообробних робітників, яка вийшла на страйк і змусила в той спосіб перервати працю 12,000 робітників, заявила, що вона не хоче свого спору передавати державному розємному судови, а буде далі страйкувати, доки власники не виконають вповні її жадань. З боку урядува пропозиція, щоб робітникам дати ту підвишку платні, якої вони домагаються, але з тим застереженням, що коли справа буде розглянена і підвишка покажеться завелика, можна буде знов обменшити цю підвишку. Страйкуюча юнія не хоче жадних застережень в тій справі, а державний розємчий комітет назвала інституцією, створеною до ламання страйків.

КОНФЛІКТ МІЖ ФРАНЦІЄЮ І БРИТАНІЄЮ РОСТЕ

З Анкари, столиці Туреччини, доносять американські кореспонденти про дрібну подію, складів нафти в пристані Бейруті, що є під французьким мандатом. Це означає, що британці не відступають від свого заміру взяти цілу Сирію під свою контролю. Французький уряд, який контролює Сирію, заперечує, що там є німецьке військо. Він теж вислав до Сирії спеціяльних військових експертів для оборони. З другого боку в Палестині вже є ген. Голь і ґен. Катру, команданти армій „вільних французів", що переговорюють з британською командою у справі перебрання влади в Сирії.

НІМЕЦЬКОГО КАЙЗЕРА ПОХОВАЮТЬ В ДОРНІ

Вільгельм II., бувший німецький кайзер, що помер в Дорн (Голяндія) в 83. році життя, не буде похований на німецькій землі, а в Дорн, так як він собі цього бажав. Він не хотів вертати до Німеччини за життя, якщо Гогенцолерним не буде привернений престол. Найцікавіше було те, яке було його відношення до Гітлера. Того він ніколи не висказав. Але його наймолодший син заявив, що „хто є проти фірера, той є проти Німеччини". Кайзер не запротестував проти цього. До самої смерти інтересувався воєнними подіями і зазначував на воєнній мапі кожного дня події на фронтах. З Гогенцолернів вступило 13 членів до армії, з яких два згинули. Одначе прохання наслідника престола вступити до армії, відкинено. При вмираючім кайзері була найближча родина. Гітлер прислав вираз співчуття і дав дозвіл на те, щоб поховати кайзера з усіми військовими почестями. Про кайзера пишуть, що він був довгий час найбільш зненавидженою особою в світі. Та в останніх роках ненависть притихла. Приятель кайзера, американець Бігалов, подає, що кайзер бажав замирення аліянтів з Німеччиною і спільного походу проти большевиків, яких уважав найбільшими ворогами людства

ТАК ВИГЛЯДАЄ СТОЛИЦЯ НЕВТРАЛЬНОЇ КРАЇНИ ІРЛЯНДІЇ. — Це не Лондон, столиця воюючої Анґлії, або Берлін, столиця воюючої Німеччини, а Доблин, столиця невтральної Ірляндії, по важкому бомбардуванні дня 31. травня. Знавці ствердили, що відломки бомб походять з Німеччини, і ірляндський уряд вніс формальний протест до націстичного уряду. У бомбардуванні згинуло принаймі 30 осіб, а 300 інших вийшло з поважними покаліченнями.

ПАРТІЯ ПРАЦІ ЗА БОРОТЬБУ З НАЦІЗМОМ, НАЙБІЛЬШИМ ВОРОГОМ СОЦІЯЛІЗМУ

ЛОНДОН. — Британська Партія Праці закінчила свої конвенційні наради резолюціями, якими виявила, що вона думає про війну та про те, що має бути по війні. Отже Партія Праці заявила, що тільки перемога Британії може забезпечити здійснення тих ідей, які партія заступає. Націзм є таки найбільшим з усіх тих ворогів, яких колинебудь мав соціялізм. Бо соціялізм, кажеться в резолюції, означає пошану людини людиною, а це націсти заперечують. Масове безробіття, кажуть далі резолюції, не існує у війні, то повинно не існувати і в часі мира. Фінанси є в часі війни на службі політичних цілей, а не їхнім паном. Так повинно бути і в часі мира. Ту боротьбу ведеться на те, щоб Британія могла надалі остати вільною, а її жителі вільними людьми.

ПРО СПІВПРАЦЮ З АМЕРИКОЮ.

При дискусії говорив, між іншим, міністер Артур Веджвуд і зазначив, що Злучені Держави по тій війні відгравати-муть іншу ролю від тої, яку вони відіграли по першій світовій війні. Веджвуд підкреслив, що він переконаний, що по війні прийде до дуже тісної кооперації між Британією і Злученими Державами.

СОВЕТИ ГОТУЮТЬСЯ ЩОСЬ ЗАХОПИТИ.

МОСКВА — Для Советів надходить нова нагода щось скористати з нещастя інших. Іде тут про воєнні події в Малій Азії, та про те, що війна готова поширитись на дальші азійські території. Совети мабуть готуються знову „уступити" Гітлерови, а за те дістати якісь нові землі. Це й є правдоподібно причиною нових „модерних" маневрів, що їх Совети переводять в Узбекистані, зокрема в Ташкенті, столиці цього краю. Маневри ведуться на такий лад, що нагадують [illegible] парашутистів на Кеґту.

ЛОНДОН. — Гітлер має домагатись [illegible] дозволу на перехід німецьких військ до Ірану й Іраку. Властиво іде про те, щоб Совети і Німеччина на ті краї разом напали, що означалоб втягнення Советів у війну, про що іде Гітлерови. Якщоб Совети не хотіли цього зробити, то, як говорять слухи, Гітлер готов напасти на Україну і Кавказ. А тої погрози Сталін найбільше боїться.

НОВА ПОЛЬСЬКА ПОГОЛОСКА ПРО „УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕҐІОН".

ЛОНДОН. — Польська пропаганда розголошує, що до Варшави прибув ген. Павленко, щоб обняти провід над українськими леґіонами, що творяться в Генеральним Губернаторстві. Це нібм ті „леґіони", про які розпускають вісти польські урядові чинники в Англії вже від року.

ПОЛЬСЬКИЙ АМБАСАДОР У ПАПИ.

РИМ. — Папа приняв на авдиенції Казимира Папе, амбасадора польського уряду на вигнанню. Поляки толкують собі це так, що Папа тим кроком не визнав поваления Польщі.

НОВІ ДВА „БРАТАНКИ".

РИМ. — Мадярського премієра Ладіслава Бардоші приймають в Римі з великими парадами та запевняють про „мадярсько-італійську приязнь", якої вислід буде такий, що Німеччина й Італія матимуть більші взгляди на Мадярщину. Це толкують собі тим, що Мадярщина знову збогатиться коштом сусідів, мабуть Румунії.

НЕВДОВОЛЕННЯ В ХОРВАТІЇ.

ЄРУСАЛИМ. З того, що доносять з новоутвореного „хорватського королівства", виходить, що в Хорватії панує загальне невдоволення, та що з Анте Павелічом, президентом нової влади, ніхто не солідаризується. Утворення „королівства" вважають видумкою Гітлера на те, щоб вдоволити італійців за те, що втратили „королівство Етіопії".

ВИКИДАЮТЬ ЗА ПРАВДУ.

МОСКВА. — Совети видалили британського кореспондента, Джана Ската, за те, що писав про совєти в лондонській „Нюз Кроніка" в „обидливий" для Советів спосіб.

ЗАПЕРЕЧУЮТЬ ПЛЯН ЗЛУЧЕНОЇ ЕВРОПИ.

БЕРЛІН, — Це витвір фантазії, що Гітлер хоче проголосити „Злучені Держави Европи", як це подав в американських ґазетах д-р Мартин Фукс, бувший начальник пресового департаменту австрійського уряду. Таке проголосили націстівські урядові кола. Фукс покликався на інформації архикнязя Оттона, претендента на престіл Габсбурґів, що тепер перебуває в Америці. Та Отто заперечив, будьтоби він подав такі інформації до оголошення.

ШВАЙЦАРІЯ ЗАЖУРЕНА.

БЕРН. — Швайцарія це ще одинока країна в Европі, в якій ще можна дістати без карток молоко, хліб та сир. Таке заявив бувший президент швайцарської конфедерації. В Швайцарії є ще повна свобода слова, якої нема деінде. Але, казав Марсел Голаз, живемо в дуже тяжких часах. Будуччина невідома. І то така, що треба надіятись, що завтра не може принести нічого доброго.

"SVOBODA" (UKRAINIAN DAILY)
FOUNDED 1893
A Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

ЗА НІМЕЦЬКИМ ВОЗОМ

Російський уряд повідомив дипльоматичних представників Греції в Москві, що він більше не признає їх представниками держави, бо, мовляв, грецька держава „стратила суверенність", себто перестала існувати, як держава. Внаслідок цього московський уряд дав грецьким дипльоматам до зрозуміння, щоб вони виносилися з Росії.

Ця заява йшла по лінії подібних заяв московського уряду супроти представників Югославії й Бельгії, котрих московський уряд уже давніше повідомив, що він їх не може признавати представниками чужих держав, бо ці держави вже не існують. Коли в наслідок тих заяв з Москви виїздив представник Югославії, його на дворець прийшли прощати представники Злучених Держав, Англії і інших держав, а московський уряд навіть не зробив йому тої чемности, щоб вислати якогонебудь урядовця.

Цею поведінкою московський уряд поставив себе в виразне противенство до тамтих держав, що ще не перестали вважати Греції, Югославії й Бельгії за неіснуючі держави. В відносинах між державами практикувалося досі так, що за неіснуючу державу признавав наїзник нападену державу аж тоді, як вся її територія найшлася під окупацією наїзника. Одначе навіть у таких випадках інші держави звичайно не визнавали такої держави неіснуючою й її представників домів не висилали; робили це аж тоді, як окупація вже утвердилася, себто як уже не можна було мати найменшої надії на реставрацію переможеної держави. Признавати неіснуючою переможену в війні державу негайно по перемозі вважалося актом неприязни, союзом з наїзником.

Маємо в цьому випадку, що правда, таке, що Югославія, Бельгія й Греція найшлися під німецькою окупацією, одначе чейже ще зовсім не минула [illegible] незалежними державами. Як довго ще така можливість не минула, так довго московський поступок є нічим іншим, як виразним ударом Москви проти тих держав, ударом, якого не можна вважати за щось інше, як за виразну допомогу Німеччині. Нема ніде правди діти, що признавання цих держав, окупованих Німеччиною, за держави їм до певної міри помагає в їх визвольницьких змаганнях. Відмова визнання їм у цьому шкодить.

Цей виразний поступок Росії на допомогу Німеччині, проти окупованих Німеччиною держав є вимовним причинком до питання, яке від довшого вже часу пробує розвязати Америка: по чиїй властиво стороні стоїть советська Росія? Теперішній поступок советської Росії супроти Бельгії, Югославії й Греції є добрим причинком тому, бо в цьому випадку советська Росія властиво зовсім не потребувала негайно виступати зо своєю заявою. Коли вона не хотіла про справу мовчати, то знак, що вона думає справді бігти за німецьким возом.

ОЧЕВИДЕЦЬ ПРО ТЕ, ЩО ДІЄТЬСЯ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

ВІД РЕДАКЦІЇ: — На днях прибув до Злучених Держав молодий американець українського роду, що перебував довгі роки на Західній Україні, покінчив там вищі школи і брав активну участь в культурно-національнім українськім життю. Приглянувся він добре давній польській владі, як теж був свідком півторарічної московської господарки на західньо-українських землях. Імени очевидця не подаємо зо зрозумілих причин. Спостереження цього американського громадянина подаємо в серії статтей, з яких ця є девятнацята й остання.

XIX.
Віра Українського Народу в Свої Власні Сили — Джерело Сили України

Обєднані проти єдиного ворога.

Закінчуючи цей опис моїх вражінь та спостережень про советське панування на Західній Україні, вважаю ще своїм обовязком написати кілька слів в імени тих, що не мають змоги висловити своєї свобідної думки так, як це я маю змогу зробити. Хочу сказати, що думає український нарід там, звідки я прибув, в що вірить та звідки надіється спасення.

Стверджую з цілою свідомістю, що український нарід попавши під советську владу, під якою я був, опинився у новій, страшній неволі. Всякі писання, заяви чи аргументи, що „український нарід має свободу в СССР", є звичайною брехнею — від початку до кінця. Нема ніякої української самостійної чи навіть сфедерованої держави, нема самостійної укрїанської комуністичної партії, нема української армії, нема української науки, нема справді українського мистецтва, нема українського промислу, нема ніякої справжньої української преси, ні літе-[illegible]

Україною правлять по тиранськи червоні преторіяни Сталіна, які поневолюють український нарід в імя нового московського червоного імперіялізму.

Отже, коли дбається про когось у Советах, то про московський нарід.

Український нарід здає собі справу з того явища й відповідно до цього достроюється. Нема вже таких наївних, які вірилиб, що українську справу можна полагодити половинчастими розвязками. Уже нема таких дурних, що довірялиб большевикам і їхнім кличам про „визволення всіх поневолених народів", а найбільше українського народу. І так є, що в обличчі великої загрози, яку представляє для цілого українського народу московський большевизм, **українці стоять обєднані в одній боєвій лаві!** Коли іде про Західню Україну, яку добре знаю, то щодо цього нема найменшого сумніву. Всякі партійні порахунки, розходження, всякі церковні чи провінціональні свари — стали тепер архівним матеріялом! Нема вже того поділу між українцями, що був ще тому два роки. Ворог зєднав всіх українців в одну непримириму та натхнену завзяттям спільноту, яка знає, чого хоче, яка знає, що її жде.

Ніхто з тих українців, що пізнали большевиків, не вірить в органічну силу цього деспотичного режиму. Ніхто теж не вірить, щоб диктатура звироднілої кліки могла всіх винищити. На Західній Україні розуміють, що східньо-українські землі вже більш як двадцять років поневолені тим самим деспотом, але він таки не зумів там випалити з корінем українського національного ідеалу з душі українського народу! Про це переко-[illegible] ньої України. Вони, що теж живуть під безприкладним терором НКВД, не терплять Сталіна. Вони його ненавидять! І інакше про нього не говорять, а тільки як про ворога українського народу!

Хоч над Збручем, між Західньою Україною та Східньою, поставлено непроходиму границю, хоч її держать большевики також і між Буковиною та іншими українськими землями, то проте ідейна лучність між українським народом існує. Вона затіснюється все більше, її розносять тисячі українців, що їх розкидують тепер по цілій розлогій території СССР! **Українська молодь з Західньої України іде тепер в большевицьку армію на Кавказ**, в Сибір та на Далекий Схід. Але й там вона стикається з молоддю Києва, Харкова, Одеси чи Полтави. А такого звязку, де заважають душа і серце, це в силі знищити жадні НКВД.

На Західню Україну прибувають молоді українці зо Східніх Земель. Їм отвираються відразу очі. Бо це, що вони оглядають, є цілком інше, далеко краще від цього, про що їм говорили від 1920 року. Вони ходять тайно до церкви, тайно признаються, що **„ми чекали на вас, щоб ви прийшли нас визволити від московської неволі".** Вони часто помагають західнім українцям. Навіть НКВД, цей терор та кровавий батіг Сталіна над українським народом, часами мякне, бо й там знаходяться люди, що приглянувшись життю західніх українців, теж стають людьми. Знаю з оповідань, що в ріжних місцевостях самі НКВД-исти помогли втекти деяким українцям, яким грозив розстріл! Це значить, що й між найвірнішими преторіянами Сталіна є такі, що обернуться у вирішальний момент проти нього. Є такі, яким опротивіла ця змершавіла від матеріялізму та безбожництва советська система.

Вирішальний момент!

Вирішальний мент може прийти кожньої хвилини, як тільки Совети замішаються в якусь війну з якоюсь більшою [illegible] де Німеччина чи Англія. Помилково булоб думати, що український нарід числить на Гітлера. Навпаки, він уважає, що всі теперішні терпіння спали на нього через Гітлера, через його спілку зо Сталіном. Визволення вимагатиме від українського народу знову великих жертв. Та потіха та, що на кінець Сталіна ждуть нетерпеливо теж й інші поневолені Советами народи. Очевидно, що не можна передбачити, як і що воно буде. Та можна одно певне сказати: щоб не було, український нарід буде боротися з большевизмом на життя й смерть. **Це буде боротьба цілого українського народу за право жити життям вільної людини!** Цього права тепер 45-міліоновий український нарід не має. І буде так, що українці матимуть союзників! Будуть ними: білоруси, литовці, латвійці, естонці, грузини, вірмени, козаки і їм подібні, большевиками поневолені народи. Вони підуть цілком певно як вірні союзники українців проти тоталітарної, деспотичної Москви! Ось на них числить український нарід, а більш на нікого.

Додам від себе, що я мав нагоду обсервувати низові маси російського народу. Стверджую, що й вони дишуть ненавистю до большевизму. Тому можна припускати, що й вони в критичній хвилині не стануть однодушно в обороні большевицьких кровопийців та вбивників. Теж і московський нарід можливо пішов би проти кремлівських можновладців. Але це вже — додаток.

Віра в себе самих — найкраща запорука.

Вкінці, найважнішим чинником, що держить тепер український нарід при життю та дає йому змогу надіятися на краще завтра — **це віра у власні сили українського народу!** Большевики показалися такими нездарами, такими дикунами та лихими державними будівничими, що це значно підтесло віру українців у їхню силу і кращу будучину. Большевики це напів цивілізовані люди. Вони виглядають як безрадні та бездушні істоти, які порушує і підганяє кровава рука НКВД.

З українського боку важне ще й те, що коли між українцями були передше, ще й кілька років тому, ріжні орієнтації, то сьогодня цього нема. Є тільки один непримиримий фронт — проти Москви. Тому, якщо поляки виявлять тепер хоч трохи практичного сенсу, вони зможуть відтепер жити з українцями в згоді та в добрих сусідських відносинах. Ось так уже думають ці поля-[illegible] ній Україні під Советами. Вправді й вони плачуть ще за Львовом, але ніхто з тих, тверезо думаючих поляків не думає, що булоб розумним знову через Львів проливати кров з українцями. Про чехів українці думають якнайкраще. Коротко триваючий конфлікт через Карпатську Україну куди менший від цього безмірного нещастя, яке тепер стрінуло обидва народи. До мадярів українці чують ненависть за це, що вони переслідують українців в Карпатській Україні. А кріваві помилки, що їх мадяри справили Карпатській Січі, будуть українці так довго памятати, як памятали мадяри нагаї московських козаків з 1849 року.

Тепер українці звертають всі сили проти одинокого ворога: Москви! Бачучи московську нездарність в організації та техніці, українці скріпляють свої сили на будуче, розуміючи, що їм при визволенню треба покладатись виключно на свої власні засоби, на ще невикористану енергію українського народу. Ця війна знищила всякі надії на чужі інтервенції, нема нині в Україні тих, які сподіються „українських легіонів" чи „українських літаків" з Америки чи від якихсь „вуйків". Вони спогадують на численні магазини зброї, літаків чи повзів, що є у великій скількости по цілій українській території. Ніяка сила не обереже їх перед українськими масами, як вони піднімуть нову революцію.

—o—

Я родився на вільній американській землі. Щойно в Европі, яка перемінюється в хаос та руїну, пізнав я, що значить бути вільним американським горожанином, американцем! Саме тому, як вільний американець, чуюся до людського обовязку розповісти про це все, що я бачив, чув чи переживав на землі моїх батьків! Хотів би я, щоб мій голос в обороні поневоленого українського народу дійшов до сердець американців та цілого цивілізованого світу. Так є, що український нарід не має тепер ніякої потуги, щоб його взяла в оборону. Та в першу чергу хочу, щоб знали про це все і в Америці, що є з української крови.

Український нарід не сподіється від нікого ніяких ласк, ні навіть матеріяльної допомоги від заграничного світа. Але бажає і ожидає одного: визнання його на рівні з тими іншими народами, що боряться з тоталітарними деспотами в обороні своїх прав та своєї незалежности. Україна теж бореться з деспотизмом і насил-[illegible]тя. А як відчувають цю боротьбу українські маси, свідчать найкраще слова українського революційного гимну, який співає (на арію большевицького „Інтернаціоналу") поневолений український нарід під большевицькою окупацією:

1. Вставайте діти України,
Сини замучених батьків.
Досить знущання й руїни,
До збруї кличте всіх братів.

Не дав нам жить, ні щастя-долі,
Червоний кат нелюдських прав.
Час браття вирватись з неволі,
Асиедський прапор вже пропав.

Чуєш, сурми заграли,
Час розплати настів.
Вставай Україно,
Судить своїх катів! } рефрен

2. Наш клич є Бог і Україна,
Наш герб є Тризуб золотий.
Святе подружжа й родина,
Пошана прав — закон святий!

Ми комуни собі не бажаєм,
Колюсни добрі не для нас!
Не тужим за червоним краєм,
Проклятий він на всякий час!

Чуєш, сурми заграли,
Час розплати настів.
Вставай Україно,
Судить своїх катів! } рефрен

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

ОРЛИ

Історичне оповідання з рр. 1734—1750.

(13)

Чула сопух салдатської шинелі, тютюну, горівки і — крови, і не страх обгортав її, а лють переповнювала серце, злість, що ворог так по-звірському знущається над нею, і що нема на світі сили, щоб стала в її обороні. І почуття те наче вихоплювало грунт зпід її ніг, наче вона повисала над прірвою, в якій нема нічого певного й безпечного, а є лише закон сильнішого й химерна ласка переможця. Що йому схочеться, те він і зробить із тобою...

Чула, як на полі ржали коні. Ще трохи, й її посадять на одного з них і повезуть, Бог вість куди. І пращай тоді, батьківська хато, і ти, батьку, і ти, Петре, і всі ви, що з вами зжилося серце, і все, все, що воно полюбило! Прощайте, навіки прощайте!

І скоро, скоро почали перед Орисині очі пересуватися образи з її дитячих літ. Образи покійної мами та батька, як він у походи збирався, і як із них вертався, і свята, і дівочі гуляння, і — Петро. Пересувалися ті образи, ніби прощалися з нею. „Не дати їх, не дати!" — крикнула в душі Орися, — і в відповідь на цей розпучливий крик зібрала вона всі свої сили й обома руками так напрасно і так сильно здушила ворога свого за горло, що він захитався, спотикнувся й горлиць повалився на землю.

І тоді сталося щось, чого вона вже й не сподівалася. Троє людей вискочило з корчів і кинулося на московських харцизів. А вони, замість сміливо стати до бою, дали ногам знати. Втікали, аж за ними курилося. Допали коней і кудись почвалали.

Все те збулося так швидко, що Орися не мала часу подумати, що їй робити. „Де Векла?" — прийшло їй на гадку.

— Де Векла? — крикнула вона.

У відповідь приступив до неї парубок із Сулимового двора й заспокоїв Орисю, що Веклу кинули були харцизи в рів, але німий її добув, розпутав і віднїс на Тригубів хутір.

— А ось і він! — показав рукою на німого, що не йшов, а біг із хутора, великий, дебелий, як ведмідь. Мугикав щось, хотів і Орисю брати на руки й нести. Але Орися не згодилася. Їй нічого, мовляв, не сталося, вона сама піде.

І йшла вона, оточена своїми спасителями, на батьківський хутір, немов та царівна, що її лицарі хоробрі від лютого змия відбили. Ідучи, дякувала парубкам за порятунок, а німому, замісць слів подяки, обома своїми дрібними долонями стиснула руку. Аж підскочив із радости та почав щось мугикати й вигукувати так голосно та так страшно, що треба було його заспокоювати.

Тю, тю, дурний, ще Москву в городі розбудиш. Доволі вже, доволі!

Це так до нього. А Орисі не забули сказати, що це німий слідкував за харцизяками від тієї хвилини, як вони ввійшли були в Тригубів двір. Це він дав знак про напад, і перед ним напасники тікали, почувши на собі його тяжку руку. Кому, як кому, а в першій мірі німому має вона дякувати, що не попала в ворожі лабети. Міг він усіх чотирьох обезвладнити, заки ще вони вивели Орисю за ворота. Але що тоді? Неважко догадатися, як помстивсяб був Чекатунов. Тимто й відбили Орисю й Веклу аж на полі. Так краще. Нехай тепер Москва шукає вітру в полі...

—

Невдалий напад на Тригубовий хутір був останній „великий" учинок хороброї царської армії. Ще кілька днів простояли москалі в городку і, як нагло й несподівано прийшли були, так тихо й непомітно забралися з нього.

Городок відітхнув. Випростовував кости й зализував рани. Викидали гній і нечистоту всяку, замітали, чистили, мили. Та крови людської не змиєш ні зі стін, ні з памяти людської. Хоч ти її на стінах білим ванном забілюй, — виступає, хоч ти каїнський учинок, як хочеш виправдуй — триває. Понищені статки новими заступили, попалені хати повідбудовували, але повбиваних людей не воскресили... Лежать вони під хрестами на кладовищі й нагадують про себе і про свою кривду. І виростуть нові покоління й разом із ними виростуть почуття тієї кривди-насили.

*

Шелестіли перші жовті листки. Відривалися від гилячок і тихо клалися на довгий зимовий сон на пожовклу траву, мов на ту подушку. Вечорі довшали й довшали. І сумніщали. А ночі глухі. Лиш іноді було дикі гуси понад городком пролетять і закурликають у хмарах. І знов тихо... Осінь стернями блукала і плакала.

Не може по ночах не плакати Орися. Вдень стримує сльози, щоб не бачили люди. А вночі, як тихо стане в хаті, причуваються голоси батька, мами, Петра. Так ясно причуваються, що стримує віддих у собі й наслухує... невжеж би?... Ні. Це лише так їй здається... Хотіла би почути і, здається — чує.

Розгортає Минею або Псалтир, і читає, читає, читає. Як добре, що батько подбав, щоб вона навчилася читати. Книжка це не лише вірна, а й мудра подруга. Кілько розради й поради найшла тепер Орися в у книжках! І що то вона робилаб без них? Чим заповнилаб ті довгі осінні вечорі та ті безконечні години тривожного дожидання?

Читає Орися... Аж ось у сінешні двері хтось: „стук, стук!" Зірвалася на рівні ноги... Невжеж би знову?... А теже тут москалів нема, а свої на таке діло не підуть... Вибігає, питається: „хто?"

Замугикало щось під двер ми, заверещало — німий! Відчинила, німий показує на сад і тягне її за руку. А радий, сам радий такий, аж сяяє.

(Кінець буде).

Б. НІМЕЦЬКИЙ ЦІСАР ВІЛЬГЕЛЬМ,

що помер недавно в Дорні, в Голяндії, де він перебував від закінчення першої світової війни. Він мав при смерті 82 роки. Вступив був на престіл у році 1888, по смерті свого батька, цісаря Фредерика Третього, що панував всього сто днів.

ВІД ІВАНА ЛЮТОГО ДО СТАЛІНА

„Ізвестія" з 30. квітня подають обширну статтю на основі розмови з заслуженим діячем мистецтва С. Айзенштайном про нову фільму, присвячену Іванові Лютому, яку він тепер виготовлює. Зазначено в ній наступне:

„Маючи сімнадцять років він самовласно коронувався на самостійне царювання, вперше в історії Росії (Московщини), всупереч сусідам, цісарю і папі, який не хотів визнати цей політичний акт правним. Маючи двадцять років він (не він, а Курбський) здобув Казань, поклавши тим самим кінець татарській неволі, а відтак завоював Казанське і Астраханське царство. Мало хто з історичних осіб виступає так часто. в творах мистецтва (хіба московського), як Іван Лютий. Але до нас дійшли головно оповідання про страхіття опричнини. Не були скупі на чорні барви в своїх описах авантюрники Таубе і Крузе, опричник Штаден та інші, що знаходили часом неперебірчиву гостинність під дахом московського царя, який запрошував до себе майстрів, фахівців і купців. Загріті Москвою ці чужоземні агенти наповнювали свої кишені і винюхували шляхи, якими можнаб було дістатися до меж величезної московської держави, щоб напасти на неї чи поневолити в господарськім відношенні. До планів таких нападів залучалося описи московських земель, щоб заохочувати до нападу на них. Слушне стремління держави здобути вихід до Балтійського моря видавалось в Европі мало не новою навалою гунів (зрештою цілком слушно), перехоплювати товари, які йшли через побережжу Лівонію, та грабувати зустрічний потік товарів до Московщини було надто спокусливо і пожиточно, щоб не мобілізувати для цього пера, шпаги і отрути памфлетів. Не шкодував цеї отрути й колишній геройський здобувець Казані, князь Андрій Курбський, що поповнив пізніше зраду і перейшов до Жигмонта та орґанізував інтервенційні напади на батьківщину. Увільнити історію Івана Лютого від брехні і перекручування, спіраючись на характеристиці цеї доби даній К. Марксом, значить побачити зовсім інакше образ московської держави XVI віку. Опрічнина була опертям царя Івана в його боротьбі. Один з її творців Алексій Басманов є геройчним оборонцем Рязані від кримських татарів. Федька Басманов, що танцював в сарафані (московський жіночий одяг) розважаючи царя (що він окрім садизму мав і інші збочення, є відкриттям Айзенштайна) був також одним з воєводів. Я пильно досліджував історію, народні пісні і перекази про Івана Лютого, результатом чого й буде ця фільма..."

Уваги заслуговує це тому, що московський уряд переходить від культу Петра І, заповіт якого Сталін зрадив, не насмілившись і пальцем рушити проти загрози Дарданелів, до культу лютого царя, а головно тому, що ним доводиться, як мало змінилась Московщина і її відносини до Европи протягом трьох соток років. І справді, в цій фільмі можна побачити теж саме хижацьке здобуття чужих культурніших країв, боротьбу за Балтійське море, недовіря і ненависть до чужинців, страх перед чужоземними „агентами" і „інтервенціями", виски проти „буржуазних" цісарів і папи, пониження людської гідности до танців „генералів в сарафанах" і терор і знов терор без кінця і краю.

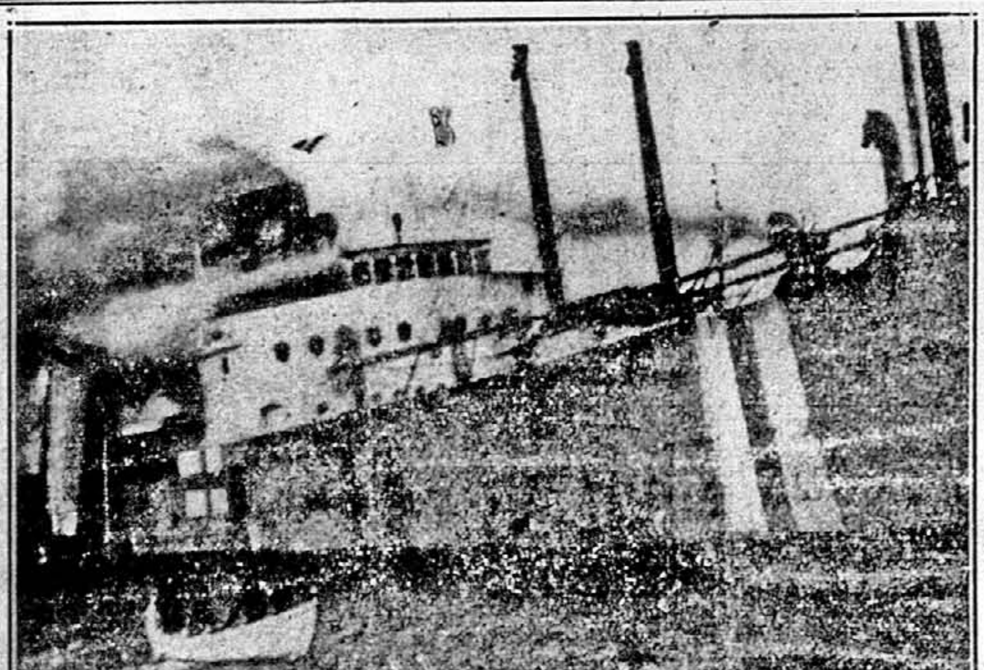
Доклад Проф. Ріко Рікарді Про Україну

Дня 2. квітня в Римі відбувся заходом Італійського Королівського Географічного Товариства доклад проф. Ріко Рікарді на тему: **„Географічні аспекти України"**. Доповідач, — відомий італійський географ, що подорожував у цілях географічних студій по багатьох країнах. Між іншим подорожував він також і по Україні та познайомився з її географією, економікою, народнім побутом і політичним положенням. Доклад почався накресленням українських етнографічних кордонів і конспективним переданням історії України від найдавніших до останніх часів. З черги проф. Рікарді подав географічну характеристику окремих частин України з узгляднениям їх економічних ресурсів. Почав зі Східних Українських Земель, описуючи їх географічний характер і подаючи їх надземні і підземні багатства. Доповідач схарактеризував сільсько-господарські й мінеральні багатства цієї частини України, як найважніший фактор економіки цілого СССР. Зокрема підкреслив він велике індустрійне значіння донецького басейну й Кривого Рога, багаті на ріжні мінерали, та розвиток індустрії в Харкові, Києві та інших більших українських містах. Але московсько-большевицький централістичний уряд перешкоджає повному промисловому розвиткові України, вдержуючи її, як і інші окуповані країни, в стані своєї кольонії. Характеристичною рисою політики Москви супроти Києва — це всестороння експльоатація України. З метою пропаганди й маскування своєї експльоатаційної політики, Москва часто вихвалює й прибільшує індустріяльний розвиток України, доконаний большевицьким режимом. Тому не завжди слід вірити в совєтські цифри. Існуючий ще індустріяльний недорозвиток України треба приписати виключно експльоатаційній політиці Москви, бо потенціонально сама Україна здібна до повного упромисловлення. Доповідач стверджує рівнож велике значіння Чорного моря для України, яке відкриває їй морський шлях до Середземного моря. Одеса — це головна модерна пристань України й місто поважного торговельного значіння. Потім зупинився проф. Рікарді над характеристикою Басарабії, північної Буковини та Галичини, Волині й Полісся, земель, які недавно окупувала совєтська Росія. Басарабія й Буковина це рільничі терени з незначною лісовою промисловістю. Терба замітити, що доповідач перебільшив трохи скількість румунського населення на цих теренах, зокрема в Басарабії. Галичина й Волинь насвітлені проф. Рікарді це багаті рільничі терени. Крім цього в Галичині знаходиться нафта в дрогобицько-бориславській окрузі.

Реасумуючи, треба ствердити, що доклад відповідав майже обєктивній науковій точности. Прелеґент закінчив доклад висловленням віри в будучність української нації, яка, коли створить свою власну незалежну державу, стане важливим політичним, економічним і культурним чинником в Европі.

ЄГИПЕТ ЗІРВАВ З СИРІЄЮ

КАЇРО. — Новий конфлікт наближається. Єгипет зірвав з Сирією, проголосивши її територією, що є „під німецькою окупацією".

ЗАТОПЛЕНИЙ НІМЦЯМИ.—Один з фінських пасажирів, що був на фінському кораблі „Кароліна Торден", як німці його збомбардували коло норвеського побережа, зняв цю фотографію з нього, як він уже горів і скоро потапав. З нього звисає ратунковий човен, котрий моряки видко пробували спустити на воду, але не вспіли. Білі плями на кораблі це знаки, що корабель невтральний, себто не належить до ніякої воюючої сторони. Ці знаки, видно, його від бомбардування не врятували.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

БОСТОН, МАСС.

Враження з конвенції У. Н. Союзу.

Вже кілька тижнів уплило від конвенції У. Н. Союзу. Це був величавий зїзд щирих працівників нашої організації. Кожний член знає, що Батько Союз не любить таких делеґатів, які передтим не виявили якоїсь діяльности в його рядах. Тому ті, що плянували бути делеґатами, мусіли передтим по своїх відділах ту діяльність виявити. Інакше їх не вибрано делеґатами.

На конвенції кожний з делеґатів бажав висказати свою думку і нею причинитись до добра нашого Союзу. А що цього разу людей було більше, ніж коли небудь передтим, то й тяжко було всіх задоволити і кожному дати цей голос, як він лиш до нього зголосився. Нераз голова конвенції мусів напоминати, щоб хтось сідав, та чекав своєї черги. Нераз роздавались протести, або домагання, що „це справа формальна". Та траплялись і такі, що гнівались, а навіть думали застрашити конвенцію закидами, мовляв, „тут нема демократії". Були й такі, що приїхали підбехтані заздалегідь ріжними очорнюючими летючками, які кидали болотом на найкращих союзових працівників.

Та конвенція все це розважно передумала і ці негідні клевети відкинула, а всім головним урядникам уділила одноголосно вотум довіря. Бо факти говорили сильніше, ніж клевети. А ці факти казали, що за чотири останні роки, від попередної конвенції, наш Союз зріс на вісім тисяч членів, а на півтора міліона долярів майна. Це найкращі свідки, чи головні урядники були добрі, чи лихі?

А тепер, коли будуть впроваджені всі ті ухвали, які ухвалила конвенція, або ті припоручення, які конвенція передала головному урядови до точного вирішення, то наш Союз ще більше зросте. Бо в тих ухвалах і припорученнях є передбачені ріжні полекші для членів, та для урядників відділів.

Замітним на останній конвенції було це, що було багато молоді. Було близько сотки молодих делегатів. Вони мали вечорами свої окремі наради, на яких поважно застановлялись над союзовими справами і приходили до певних заключень. Союз за останні роки поміг їм багато зорганізуватись і потворити ріжні спортові дружини. Вони оцінювали це і укладали плян праці на будуче.

Приємно було побачити Пенсилвенійського ґубернатора А. Джеймса, який прийшов на нашу конвенцію, щоб привитати делеґатів. Він заявив, що це найбільша цього роду конвенція, яку йому приходилось в Гарисбурбу вітати.

Тепер залишилась нам праця. Ми говорили і передумували не одну справу на конвенції. Тепер треба ці думки переводити в життя, щоб наш Союз за чергові чотири роки зріс бодай в такім самім відношенні, як зріс за минулі.

Н. Давискиба,
гол. радний У. Н. Союзу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Місячні збори Тов. Дарахівщина, від. 275 відбудуться в неділю, 8. червня, в годині 6. ввечір, в салі церковній. Тож проситься членів прибути численно на збори, які будуть цікаві, бо делегат здасть звіт з 20. конвенції. Рівнож проситься вирівнати точно свої належитости, до яких члени обовязані. Подаю адресу теперішнього фін. секр., щоб члени знали, де вдатись вразі потреби: M. Obuchowsky, 217 East 6th St., New York, N. Y. — В. Юрків, рек. секр.

ЕРНЕСТ БЕВИН,
британійський міністер праці, що недавно в своїй радіовій промові закликав американських робітників відкинути всякі думки про можливість замириння Гітлера.

М-Р І. КОРОВИЦЬКИЙ: ХРИСТИЯНСЬКА УКРАЇНА

Дня 27. лютого у Варшаві відбувся відчит м-ра І. Коровицького на тему: „Християнська Україна". Відчит відбувся заходом Освітньої Секції Братства св. Первозв. Апостола Андрія, що його недавно основував владика Палладій. Владика докладає всіх зусиль, щоб Братство вело живу релігійну та національну роботу. На вічиті був присутний владика, що його сердечно привітав голова УОТ, В. Багацький. Тема вдячна та дуже цікава, тим паче, що підхід до неї був зовсім оригінальний. Прелеґент підійшов до неї дуже вміло та вдатно й потрапив зацікавити слухачів. Він торкнувся психольоґічної сторінки світоприймання в релігійних справах у нас, в Україні, підкреслюючи іншу то своєрідну прикмету в цих справах. Далі підкреслив, що справа релігії ніколи українцям не була байдужа. Накреслюючи світоприймання в релігійних справах на Заході і Сході, подав прелеґент багато імен учених заходу і сходу. Насвітлюючи боротьбу, що йде між добром і злом, прелеґент підкреслив у християнській релігії важний момент, а саме, що наша релігія не є пасивна, але активна. Через те, що святі війни дальше ведуться і будуть вестися, прикладом може служити Еспанія.

Присутні нагородили цей цікавий відчит рясними оплесками. Владика сердечно подякував прелеґентові за цей перший відчит з рамені Братства св. Перв. Ап. Андрія. Потім сам владика коротко зясував вагу релігії в історії націй, підкреслюючи активність нашої релігії, бож сам Бог, як сказав владика, покликав нас до вічної боротьби — шукати вічної правди. Андріївське Братство у Варшаві виступить тепер із цілим циклем відчитів на релігійні теми.

Найбільшим метеором, який коли викопано з землі, була брила заліза, важуча 50 тонів. Він упав у Бембуріто, Мексико.

ВЧАСНЕ ЛІКУВАННЯ НЕДУГИ ПІСТРЯКА

Лікарі пропонують правильні оглядини як поміч у поборюванню рака.

Хоч квітень був призначений проклямацією президента місяцем для поборювання пістряка, то однак боротьбу проти тої недуги треба вести постійно кожного місяця, якщо мають прийти бажані успіхи. Таку заяву зробило Американське Товариство для Контролі Пістряка.

Хоч у Злучених Державах та недуга займає друге з ряду місце серед причин смертности, то часто її можна вилікувати, якщо вчасно висліджена і на самих початках лікувана. Длятого вказування публиці на вагу періодичних лікарських оглядин це перший крок для поборювання недуги, як подають урядовці медичного товариства.

У випадках недуги пістряка грудей, котрі становлять найбільш звичайну форму тоїж недуги, при помочі точного медичного догляду вилікувано около 4,000 жінок на протязі останніх двацятьох місяців. Однак на протязі того самого часу, поверх 14,000 померло на недугу пістряка грудей. Медичні власти твердять, що яких 9,000 людей можна би було врятувати, якщоб було примінене вчасне лікування.

Ціле лихо полягає в тому, що на самих початках тої недуги людина часто не відчуває ніякого болю і длятого люди не хочуть вірити, щоби з ними ділось щось погане, особливо, коли їх нічого не болить. Тимчасом недуга може розвинутись до тої міри, що лікування покажеться вже неможливим. Наприклад, одна з перших ознак недуги пістряка грудей це часто невелика тверда ґульочка. Вона може не боліти і бути невидною для ока, за виїмком, що її можна відчути при помочі дотику. Однак на кожну таку ознаку треба звернути увагу компетентного лікаря. Медичні специялісти заявляють, що це не мусить якраз бути початком росту пістряка, але однак ніхто не повинен отягатись від повних лікарських оглядин. Інший незвичайний стан грудей може бути ознакою пістряка, або ні, але завсігди треба засягати опінії лікаря.

Ті лікарі специялісти, котрі займаються лікуванням пістряка, кажуть, що число випадків недуги пістряка грудей постійно збільшаються. На кожних вісім жінок, в котрих була розвинена та недуга 1920. року, тепер припадає по одинацять таких, що падуть її жертвою, або збільшення на 35 відсотків за останніх 20 літ. Однак сталі винаходи і розвиток медичної науки відносно недуги роблять свій поступ в лікуванню постійно зростаючого проценту випадків пістряка. Лікування пістряка грудей сьогодні переводиться при помочі операції, пересвітлення (екс-рей) або радія, поодиноко або в сполуці.

Статистичні табелі, які переховувались довгими роками, виказують, що ті жінки найбільше виставлені на недугу пістряка грудей, котрим вже минуло сороковий рік життя. До тої групи належать девядесять відсотків усіх випадків тої недуги. Але дальші висліди показують, що побільшилось число жінок, дітkнених тою недугою, будучих у віці около трицять років життя. З певних, дотепер ще неясних лікарям причин, у бездітних жінок скорше розвивається недуга пістряка грудей ніж у матерей, котрі кормлять грудьми своїх дітей. У чоловіків пістряк грудей являється рідким явищем, хоч від часу до часу доносять про такі випадки.

Медичні власти ще до цих пор не знають точно причин пістряка грудей. Однак наука в тому напрямку дальше робить свій постійний поступ. Але лікарі є певні того, що через кооперацію публики, дальше через добровільні періодичні лікарські оглядини, недугу можна завчасу вислідити та успішно лікувати. Дальше вони кажуть, що коли буде кооперація зі сторони публики, то вчасне лікування пістряка грудей принесе бажані успіхи в трьох випадках на кожних чотири.

Загальна Рада, — ФЛІС.

НАЦІСТИЧНИЙ АГЕНТ.

Д-р Курт Гейнріх Ріт, бувший німецький посол в Австрії, арештований недавно в Ню Йорку як „Перший наці в Америці". Мовляв, він удає туриста, що подорожує по краях, котрі німецький уряд збирається напасти.

В ШВЕЦІЇ ПРОТИ КОМУНІСТІВ

СТОКГОЛЬМ. — Свобідна Швеція теж має вже забагато клопоту з комуністичними аґітаторами. Мабуть тому переведено труси в осідку централі комуністичної партії, в редакції комуністичного часопису та по інших комуністичних центрах у цілій Швеції.

НАФТА В БРИТІЙСЬКИХ РУКАХ

Нафтові джерела в Мозулі мають бути вже хоронені британськими військами. Німці, що мали бути в Мозулі, втекли. Опанованя Іраком дуже змінило ситуацію в користь британців.

ВИКАРД ПРО ЗРІСТ ФАРМЕРСЬКИХ ЦІН

ВАШИНҐТОН. — Секретар хліборобства Викард, заявив, що назагал фармерські продукти підскочать на цінах. Зокрема підуть вгору ціни на сири і спорошковане молоко.

СТАВАЙТЕ В РЯДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЯКИЙ Є НАЙБІЛЬШОЮ І НАЙСИЛЬНІШОЮ УКРАЇНСЬКО - АМЕРИКАНСЬКОЮ ЗАПОМОГОВОЮ ОРГАНІЗАЦІЄЮ.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА"

ТАРЗАН, ч. 322. Отрута.

Крага задержав у своїй руці кубок з отруєю, а другий кубок, без отрути, подав Тарзанови.

„Як я можу знати, що ти не ввілляв до мого напитку отрути?" — запитав Тарзан. Сталось те, що точнісько передбачував Крага.

„Коли великий пан підозріває мене", відповів з чемним уклоном чарівник, „то я заміняю з ним свій напиток".

Після тих слів Крага відтягнув наставлений Тарзанови кубок і залишив його собі, а Тарзанови дав другий.